

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (bolşevik)'in ve J.V. Stalin'in 1941–1945 Büyük Yurtsever Savaş'ındaki Rolü:

Oleg Şenin

Komünist Partiler Birliği/Sovyetler Birliği Komünist Partisi eski başkanının, Brüksel'de 2–4 Mayıs 2003 tarihleri arasında gerçekleştirilen, "Marksist-Leninist Parti ve Savaşa Karşı Anti-Emperyalist Cephe" konulu 12. Uluslararası Komünist Seminer'e katkısıdır.

Kapitalizmin gelişiminin sonuna dair kanıtlar, son zamanlarda daha çok sayıda ve daha sık olarak ortaya çıkıyor. Üretimin giderek daha da toplumsallaşan karakteri ile özel mülkiyet arasındaki uzlaşmaz çelişki, gündün güne daha dayanılmaz ve apaçık bir hal alıyor. Emperyalizm bir dizi bunalımdan ancak yeni bir savaş sayesinde çıkabilir. 20 Mart 2003 günü, 57 yıllık barış inşasının, boyutlarını henüz bilemediğimiz bir biçimde yıkıldığı gün olarak insanlık tarihine sonsuza dek kazanmıştır.

Lenin'in doğru olarak belirttiği gibi, "Kapitalizm asla barışçıl bir biçimde ortadan kalkmayacaktır. Ya doğrudan doğruya sermayenin boyunduruğuna karşı bir ayaklanmaya götürecektir, ya da aynı sonuca savaşın acılı, sert ve kanlı yoluyla ulaşılacaktır."

Sovyet Marksistleri, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ve Amerika Birleşik Devletleri'nin kendi hegemonyasında tek kutuplu bir sistem yaratmayı amaçlayan inadının, dünyadaki yaşamı daha güvenli ve düzenli kıldığı masalını defalarca çürütmüşlerdir. Bu masalın tam tersine, dünyanın yeni bir paylaşımına yönelmiş emperyalist işgal savaşlarının ortaya çıkmasının yarattığı güçlü şoku yaşadık.

Dört yıl önce, Birleşmiş Milletler'den hiçbir onay almadan Yugoslavya'ya karşı yapılan barbar akını, geleceğe yönelik olarak savaşla yapılan bir araştırma, ultra-emperyalizmin güçlerinin denenmesiydi. Buna rağmen, üç aylık bombardıman "zafer"i daha yakın kılmadı. Belgrad'ın düşüşü, Rusya kompradorlarının "müttefik" rejimi Yugoslavlara ihanet ettikten sonra ancak gerçekleşebildi. Bugün dünya haritasında Yugoslavya diye bir ülke yok! Başbakanı, yaşayanlar arasında yer almıyor. Ülkesini Batı'nın planlarına uşaklık ederek parçalayan ve Slobodan Miloşevç'i gizlice La Haye mahkemesine teslim eden bu hain, hak ettiğini buldu.

11 Eylül 2001'deki karmaşık ve büyük ölçekli provokasyon ve ardından ABD'nin Afganistan'a saldırması, ilan edilmemiş bir üçüncü dünya savaşının başlangıcıdır. Bu savaş artık yeni bir aşamaya girmiştir. Olayların perde arkasında bir kere daha dünya siyonizmini buluyoruz. Onun buradaki çıkarının altında, İsrail'in nükleer silahsızlanmasına (300 adet nükleer savaş başlığı bulunuyor) ve Filistin toprakları üzerinde bağımsız bir Arap devletinin kurulmasına yönelik talepler gizlidir. Kumar masasına sadece Irak ve Ortadoğu değil, tüm dünya sürülmektedir. Saldırının amacı: Birleşmiş Milletler Örgütünü ve onun Güvenlik Konseyini zayıflatmak ve gözden düşürmek, İkinci Dünya Savaşı'nın

sonuçlarını gözden geçirerek değiştirmek, yeni silahların gücüyle dünyanın Amerikan tarzı yeniden inşasını dayatmak, tam ve sınırsız dünya hakimiyetine ulaşmak için belirleyici bir adım atmaktır.

Oleg Şenin

Tüm bunlar, Birleşik Devletlerin eski ortaklarının ve yardımcılarının bile hoşuna gitmemiştir. Bu sebeplerdir ki, ilk defa olarak Birleşik Devletler'le Avrupa'nın önemli ülkeleri arasında ciddi ayrılıklar baş göstermiştir. İlk defa olarak NATO'nun birliği çatlamıştır. İlk defa olarak, Avrupa Birliği parçalanmanın eşğine gelmiştir. Sonuç olarak yine ilk defadır ki, saldırı hazırlığı ve başlangıcı, dünya halklarının bu kadar kitlesel ve birleşmiş öfkesiyle karşılaşmıştır. **Tüm bu çelişkiler daha da derinleşecektir.**

Bu yeni tarihsel koşullarda, doğru bir eylem stratejisinin ve taktiğinin özümlenmesi (özümlebilir duruma getirilmesi), uluslararası işçi ve komünist hareketi için özellikle önemlidir, çünkü savaş, kapitalist dünyanın tüm çelişki ve uzlaşmaz karşıtlıklarını ölçüsüzce yoğunlaştırmaktadır. Devrimci durum, iktidardaki rejimlerin isteğine aykırı olarak hızla olgunlaşmaktadır. Bu konuda tarihi derslere başvurmak yararlıdır.

Lenin, Bolşevik Partinin Rusya'da Sovyet iktidarını güvence altına almak için verdiği mücadelenin kazandığı deneyimi inceledi ve bundan, emekçilerin kapitalistleri ve toprak sahipleri yenerek fethettiği vatanın savunmasının, nesnel bir tarihsel yasa olduğu sonucunu çıkardı:

“Egemen sınıf, yani proletarya, yönetmek istiyorsa, bunu aynı zamanda askeri örgütlenmesiyle de kanıtlamak zorundadır.”

Lenin'in, emekçi halk zafer kazandığında ülkenin savunması konusundaki tartışma ve yazılarındaki sebat, dikkat ve kesinlik (doğruluk), diğer sorunlar arasında askeri sorunların kesin bir biçimde çözüldüğü (kesilip atıldığı) Merkez Komitenin onun yönetimi altında yaptığı ve sadece 1919 yılındaki sayısı 14'ü bulan toplantılarda ve yine Sovyetler Birliği Komünist (Bolşevik) Partisi Merkez Komitesi Politbürosu'nun 40 toplantısında kanıtlanmıştır.

Bu sebeple, sınıf mücadelesinin en çok kızıştığı dönemde, toplumun askeri durumu bir ölçüttür. Başka birçok kimse gibi, J. V. Stalin de İç savaş koşullarında ülkenin olağanüstü yöntemlerle yönetilmesi gereğini kavırıyordu. Ama başka bir çok kimseden farklı olarak askerlik sanatını derinlemesine inceliyor ve aynı zamanda askerlik biliminin ilkelerini devlet ve politika sorunlarına da uyguluyordu. Orduda hiç hizmet vermemiş ve askeri bir eğitime sahip olmayan bir kimse olarak Stalin, askeri akademinin uygulamalı derslerini izlemişti. Bu, aynı derecede akıllıca bir hareketti, çünkü burada sıklıkla, sadece askeri etkenleri değil, ama aynı zamanda toplumsal ve politik etkenleri incelemek de zorunlu oluyordu. Gelecekteki strateji uzmanı kişiliğinin temelleri tam da o yıllarda atılmıştı.

29 Mayıs 1918'de, Beyaz Ordular doğu ve güneyden Volga'ya doğru ilerleyerek Rusya'nın merkeziyle tahıl üretilen bölgeler arasındaki bağlantıyı tehdit ettiklerinde, hükümet, Stalin'i Rusya'nın güneyinin işesinden sorumlu genel yönetici tayin etti. 4 Haziran'da Stalin Çaritzin'e geldi. Raskolnikov^[1] anılarında şöyle yazıyor:

“Stalin, Çaritzin'de her şeydi: merkez komite yetkilisi, devrimci askeri konsey üyesi, Sovyet ve Parti işlerinin yöneticisi... Tüm sorunları -her zamana olduğu gibi- ortaklaşa bir çalışmayla, yerel kurumlarla yakın ilişki içinde çözdü. Bu da bu kurumları etkiledi ve onun tartışmasız otoritesini daha da güçlendirdi.”

Stalin'in yetenekleri ve askeri sorunları çözmedeki becerisi, 30 Kasım 1918'de, yeni kurulan İşçilerin ve Köylülerin Savunma Konseyi'ne başkan vekili olarak atandığında ortaya çıktı. Başkanlığını yapan Lenin'le birlikte bu yeni yönetim organı, İç savaş döneminde başlıca askeri, ekonomik idare ve planlama merkezi haline geldi ve Troçki'nin Devrimci Askeri Konseyini kuşatarak kendi kontrolü altına aldı.

5 Ocak 1919'da, Stalin, Cerjinski^[2] ile, Kolçak'ın saldırdığı Doğu cephesine gönderildi. Komisyon'un tavsiyeleri “çok iyi disiplinli düzenli bir ordunun” oluşturulmasına temel teşkil etmiştir. Stalin partinin 8. kongresinde bundan bahsediyordu. Beş gün sonra, 30 Martta, Merkez Yürütme Komitesi'nin onayıyla Devlet Denetim Komiseri tayin edildi.

17 Mayıs'ta, Parti'nin Merkez Komitesi ve Savunma Konseyi, Stalin'i Udeniç'in yenmesi için Petrograd cephesine yolluyordu. 3 Temmuzda, Petrograd'ın düşmesi tehdidi bertaraf edilince, Stalin Moskova'ya geri döndü. Ama üzerinden fazla zaman geçmeden 9 Temmuzda Batı cephesine ve 26 Eylül'de de Denikin'in Moskova üzerine yürümeye başladığı Merkez Cephesi'ne gönderildi. 27 Kasımda, Merkez Yürütme Komitesi Prezidyumu tarafından, Petrograd'ın savunulması ve Güney cephesindeki saldırının örgütlenmesindeki hizmetlerinden dolayı Stalin'e Askeri Kızıl Bayrak Nişanı verildi.

Stalin, Leninizm'in İlkeleri'nde yer alan politik strateji ve taktikler konusundaki temel tezlerini, hiç kuşku yok ki, İç Savaş sırasında geliştirmiştir: Büyük güçlerin belirleyici anda düşmanın en zayıf noktasında yoğunlaştırılması, kesin sonuçlu saldırının yapılacağı anın seçilmesi, tüm güçlülere rağmen kararlaştırılan hareketin sarsılmaz bir biçimde yürütülmesi, “düşman çok güçlü ve geri çekilme kaçınılmaz olduğunda, doğru bir geri çekilme temelinde hesaplanmış” ihtiyat manevrası, bu savaş ve örgütlenme biçimlerinden öncelikle somut duruma uyanlarının ileri sürülmesi, “olayların gelişme zinciri içinde yer alan ve kavranmasıyla tüm zincire hakim olmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı sağlayacak nitelikli halkanın her verili anda keşfedilebilmesi.”

İç savaş bittikten sonra, tarımsal üretim 1913'tekin % 65'i, ağır sanayi üretimi ise % 10'u kadardı. Demir Yollarının 70.000 kilometreden fazla kısmı ve şebekenin neredeyse yarısı hizmet dışıydı. Tarım ürünlerinin toplanması ve dağıtımı yetersizdi. Tsiouroupa şöyle yazıyordu: “Moral bozukluğu (yada ahıksızlık), kargaşa ve makinemizin yok oluşu her yerde görülüyor. Erzak sağlama işlerinin sadece Ukrayna cephesinde, tarımı düzenlemekle görevlendirilen 1700 kişi öldürüldü.”

Bu sebepledir ki, Pazar ilişkilerine ve aynı vergiye geçme kararı,

partinin 10. kongresinde neredeyse hiç tartışma yapılmadan alındı.

Stalin NEP'i zorunlu bir ara dinlenme olarak görüyordu. Bir yandan ülkenin uluslararası durumunun hafifletilmesi için tedbirler önerirken, diğer yandan Batıdaki ulusal kurtuluş güçlerinin desteklenmesinde özel bir dikkat gösterdi. İlk önce, "Batıda proleter devrimine destek verilmesi"ni değil, güçlü kapitalist devletler arasındaki çelişkilerden yararlanılmasını öneriyordu. Bu da "Batıdaki birbirine düşman kapitalist gruplarla ekonomik işbirliği şekillerinin ve yöntemlerinin araştırılması"ni gerektiriyordu. Ancak imtiyazlar (tavizler) üzerine (kurulu) anlaşmalar ve bir dizi kapitalist ülkeyle yapılan ticaret, bu ülkelerin proletaryasına açık destek vermeyi dışlıyordu.

1926'da Hitler'in "Kavgam" kitabının ikinci bölümü Münih'te yayınlanıyordu. Geleceğin Führer'i açıkça söylüyordu: "Güneye ve batıya yönelik yüz yıllık Germen hamlesini durduruyoruz ve bakişlarımızı doğuya çeviriyoruz... Bu gün Avrupa arazisinden bahsederken, hepsinden önce Rusya'yı ve ona tabi olan komşu ülkeleri kastediyoruz." Uluslar arası sermaye, onu dikkate alıyor ve beğeniyordu. Altı ay içinde Nasyonal Sosyalistler ülkede etkili bir politik güç haline geliverdiler.

New York Valisi ve geleceğin Birleşik Devletler Başkanı Roosevelt 1930'da şöyle yazıyordu: "Demokrasinin eski ideallerini korumayı başaramazsak, hiç şüphe yok ki, komünist fikirler bizim ülkemizde de güç kazanacaklardır." Amacı komünizmin bozguna uğratılmasıydı. Komünizmin ve Sovyetler Birliği'nin amansız düşmanı Churchill, mevzilerini hazırlıyordu.

Komünist partinin ve ülkemizin geleceği için zorluk teşkil eden bu koşullar karşısında gelişmek için doğru yolu, yöneticilerin hepsi anlayabilmiş değildi. Goşizmin aldatici parıltısı sayesinde kendine taraftar toplayan Troçki, dünya sermayesiyle çok yakın bir gelecekte yapılacak olan savaşta SSCB'nin bozgununun engellenemez olduğu kehanetinde bulunuyor, aşırı ve delice bir inatla "süreklî" dünya devriminin yayılması çağrısında bulunuyordu. Bunu söyleyen Troçki'nin, günümüzün, "yeni küresel devrim" çağrısı yapan goşistlerinden yada "demokrasi"nin güzelliklerinin zor yoluyla -aslında imkansız olan- ihracını savunan aşırı sağcılardan farkı nedir?

Buharin gibi eskiden "goşist" olan sağdaki "komünistler", tarım üretiminin ve hafif sanayinin gelişiminin birincil önceliğe sahip olduğunu sanıyorlardı. "Zenginleşin" sloganını kullanıyorlardı. Onların kendini komünist olarak adlandırmayı seven ama fiiliyatta oportünist olan bugünkü mirasçıları da onlarla aynı niteliklere sahiptirler. Sosyalizme geçişin, burjuva toplumunun reformla değiştirilmesi ve "Pazar ekonomisinin bilimsel temelde düzenlenmesi"nden başka bir yolla gerçekleşebileceğini düşünemiyorlardı.

Yine 1929'da Stalin, Buharin'in "diyalektik yoksunu bir kuramcı", "skolastik düşünceli bir kuramcı" olduğunu açıkça söylüyordu. Sorunu şu şekilde ortaya koyuyordu: "Bir tarafta Marx'ın sınıf mücadelesi teorisi, diğer tarafta kapitalizmin sosyalizme entegrasyonu; Bir tarafta sınıfların çıkarlarının birbirine karşı uzlaşmaz zıtlığı, diğer tarafta sınıf çıkarlarının uyumu (ahengi)." (Bu son "teori", hala komünist olarak adlandırılan, Duma başkanın [Rusya Federasyonu Komünist Partisi başkanı Genady Zyuganov kastediliyor -ç.n.] - yeni kurduğu partinin programının temelini oluşturdu.)

Demek ki ülkenin ayakta kalmasının ve bağımsızlığı korunmanın

tek yolunu, sadece başlarında Stalin'in bulunduğu gerçek Leninistlerin bulabilmesi bir tesadüf değildi. Bu yol, sosyalizmin en kısa sürede tek ülkede kurulmasının yoluuydu. Sosyalizmin ve onun maddi temelini inşasına giden yol, yeni insanın, yani sosyalist toplum insanının, sosyalizmin kurulduğu ilk ülkedeki kazanımlarının tam ve eksiksiz savunulması fikriyle uyuşan sosyalizm ve enternasyonalizm fikirlerine sadık insanın yaratılmasıydı. Stalin tarafından yönetilen komünist partinin çabaları tam da bu noktaya yoğunlaşmıştı. İşte tüm nüfusun kültüründe gerçekleşen muazzam başarıların, Sovyet sanat ve edebiyatının dünya çapında hayranlık uyandıran itibarının kökeninde yatan şey.

Hitler'in iktidara gelişi Stalin tarafından, "burjuvazinin, mevcut duruma barışçıl bir dış politika temelinde bir çıkış yolu bulmasının imkansızlığının ve savaş politikasına başvurmak zorunda kalmasının bir işareti" olarak görülüyordu. 1933'ten sonra, Alman tekelinin uzun vadeli kredilerinin % 78'i Birleşik Devletlerce sağlandı. 1934'le 1938 arası, askeri harcamaların Japonya'nın bütçesindeki oranı, % 43'ten % 70'e, İtalya'nın % 20'den 52'ye, Almanya'nınki ise % 21'den % 61'e yükseldi. **Faşizm bile bile ve derece derece güçlendirildi.** Bu sebeptendir ki Stalin "Volga üzerinde bir üretim üssü" kurulması fikrini ortaya attı. Bu sebeptendir ki, savaş sanayinin de temeli olan, ağır sanayiye büyük önem verildi.

Bir Sovyet tank fabrikası

Sovyet tarihinin tahrifatçıları, içlerinde askeri kadroların da bulunduğu savaş öncesi komplo hareketinin kurbanlarından bahsederek timsah gözyaşları dökerler. Bugün, Tukaçevski'nin, Yakir'in ve diğerlerinin Alman ajanı olduklarının ortaya çıktığı kanıtlanmıştır. Kruşçev'in 1956'da buna tek kelime etmeye cesaret edememesi tesadüf değildir. Hiç hatasız olmasa da, silahlı kuvvetler, komploculardan ve hainlerden temizlendi ve yabancı ajanlarından kurtarıldı. Bu, Sovyet yönetiminin büyük başarısıydı. Bu yapılmadan ülkeyi savaşa hazırlamak imkansızdı. Bu yapılmaydı, savaş sırasında çok daha fazla Vlassov ^[3] olurdu.

İkinci beş yıllık kalkınma planının sonuçları, Sovyet sanayinin bilim ve teknik alanındaki silahlanmasını gözler önüne sermektedir. 50 yaşın altındaki insanların arasında okur yazarlık giderek arttı ve 10 milyon kişi düşünsel faaliyet gerektiren işlere katıldı. Stahanov

hareketi, emeğin üretkenliğinde % 82'lere varan bir artış sağladı. Komünist ideolojinin amansız düşmanı, jeopolitik uzmanı Huntington, Rusların "Avrasya'nın kuzeyindeki sert doğa koşulları üzerindeki" zaferine büyük saygı duymakta ve SSCB'nin ulusal ekonomisinin 1929'dan 1941'e kadarki modernizasyonunu "atalarımızın ateşi bulması" ile karşılaştırmaktadır.

Ancak silahlanmanın önemli ölçütleri açısından, SSCB, özellikle de hava gücü söz konusu olduğunda, Almanya'nın gerisinde kalıyordu. Bu İspanya'da açıkça görülmüştü. J. V. Stalin, karmaşık bir durumda, emperyalistler arası çelişkilerden azami şekilde faydalanmayı başardı. Öncelikle, İngiltere ve Fransa'nın arkası kesilmeyen oyalama taktiklerinden sonra^[4], çok yerinde bir hareketle Almanya ile 23 Ağustos 1939'da Saldırmazlık Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma sadece savaşı ertelemekle kalmadı, SSCB'nin batı sınırlarını genişleterek, Ukrayna'nın ve Beyaz Rusya'nın batısında ve Besarabya'da, 1920'de kaybedilen toprakların geri alınmasını sağladı.

V. M. Molotov'un anılarından aktarıyoruz:

"Stalin Hitler'i, Saldırmazlık Anlaşmasını Japon müttefikleriyle hiçbir istişarede bulunmadan imzalamaya zorladı. Bu da öngördüğümüz gibi Tokyo'nun öfkelenmesine sebep oldu. Bu durum, Japon Dış işleri bakanı Matsuoka ile 1941 Nisan'ında Moskova'da yapılacak görüşmelerin başarısını önceden haber veriyordu."

Bu şekildedir ki, önceden imzaladıkları Anti-Komintern Pakta karşılıklı taahhütte buldukları halde, Japonların Almanlarla önceden istişare etmeleri gerçekleşmeksizin, Molotov ve Matsuoka bir Saldırmazlık Anlaşması imzalamışlardır. 13 Nisan 1941'de, Stalin, daha önce asla yapmadığı bir biçimde, Japon bakana tren garında eşlik etmeye bizzat kendisi geldi. Molotov bu günü şöyle anlatıyor:

"Tren bir saat gecikmeli geldi. Stalin'le biz, ona cömertçe içki ikram ettik ve onu neredeyse vagona kadar taşımak zorunda kaldık. Japonya'nın bizimle savaşa tutuşmaya kalkmaması, böyle uğurlama törenlerine değiyordu."

1939 Eylül ve Ekim aylarında Estonya, Litvanya ve Letonya ile Sovyetler Birliği arasında karşılıklı yardım anlaşmaları imzalandı. Bu anlaşmalarla, bu Baltık cumhuriyetlerinin "sovyetizasyon"u söz konusu değildi. Ama Finlandiya hükümetiyle 7 ay yapılan görüşmeler sonuç vermedi ve 30 Kasım'da savaş patladı. Bu savaş, SSCB'ye sadece büyük kayıplara değil, Milletler Cemiyeti'nden dışlanmaya da mal oldu. Leningrad'daki sınır, kuzeye taşındı.

Baltık ülkelerinin sovyetizasyonu, Hitler'in Hollanda, Belçika ve Lüksemburg'a saldırmasından, Fransa'nın işgal edilmesinden ve bu Baltık ülkelerinde devrimci bir durumun ortaya çıkmasından sonra gerçekleşti. 14 ve 15 Temmuz 1940'da yapılan seçimler, emekçi halkın örgütlerinin mutlak zaferiyle sonuçlandı (Estonya'da oyların % 93'ünü, Litvanya'da % 99'unu aldılar). Bu ülkelerde yeni yeni palazlanan burjuvazi, seçimleri "yasadışı" olarak göstermeye çalıştıysa da, hiç kimse hile yapıldığını ispatlayamadı. 3, 5 ve 6 Ağustos 1940 tarihlerinde, SSCB Yüksek Sovyeti, bu üç yeni cumhuriyetin birliğe katılmasını öngören bir kararı kabul etti. 2 Ağustos'ta, Moldavya'nın SSCB'ye iltihakı onaylandı. Başından beri, Besarabya ve Moldavya otonom cumhuriyeti, bugünkü Pridniester, Sovyetler Birliği'nin bu yeni cumhuriyetinin parçalarıydılar.

Saldırmazlık paktı sayesinde kazanılan zaman zarfında, savaş hazırlıkları hiçbir zaman olmadığı kadar yoğun bir şekilde devam ediyordu. Dünya seviyesini ve doğal olarak Almanlarınkini aşan, savaş meydanlarında faşist Alman birlikleri için kötü birer sürpriz teşkil eden tüm modern silah türleri, bu zaman aralığında geliştirilmiş ve üretime sokulmuştur.

5 Mayıs 1941’de, askeri akademilerin ödül kazanan öğrencileriyle yapılan bir toplantıda, Stalin Almanya’yla savaşın kaçınılmaz olduğunu ifade ediyordu:

“Biz komünistler, pasifist değiliz, adaletsiz savaflara, dünyanın paylaşılması için yapılan emperyalist savaflara, emekçilerin köleleştirilmesi ve sömürülmesi için yapılan savaflara her zaman karşı çıktık. Her zaman haklı savafları, halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı için yapılan, halkların kapitalist sömürüden kurtarılması için yapılan savafları, sosyalist anavatanın savunulması için yapılan en haklı savaşı savunduk.”

1941 Mayıs sonlarında, Hitlerci istilacıların SSCB’ye saldırılarından bir ay önce, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Merkez Komitesi Politbürosu bünyesinde, dışarıdaki politik ve askeri durumun gözden geçirildiği geniş kapsamlı bir toplantı gerçekleştirildi. Ülke, yeniden hareketlenen faşist Alman ordusuna karşı güçlü bir biçimde karşı koymak için henüz hazır değildi. Alman ordusu, Batı Avrupa’ya boyun eğdirmiş, Avrupa ülkelerinin tüm kaynaklarını Alman emperyalizminin hizmetine sokarak Almanya’nın gücüne güç katmıştı. Bu dönemde faşist ordu, Avrupa’da modern savaş deneyimi kazanmıştı. SSCB sınırlarında, dıştan tırnağa silahlı üç yüzden fazla tümen, saldırıya hazır bekliyordu.

SBK(B)P MK Politbürosu’nun bu toplantısının değerlendiren Stalin, şu tespitleri yapıyordu:

“1939-1941 dönemi, ülkenin her yoldan savunmaya hazırlanması için parti tarafından tutulan yolun doğruluğunu ortaya koyuyordu. Saldırıya karşı koymak için güçlü bir ekonomik temel yarattık. Esas olan budur.

“İkinci olarak, silahlı kuvvetlerle her gün meşgul olup, güçlü ve savaşçı bir ordu eğittik ve onu vatanın savunmasına hazırladık.

“Tarihin bize öğrettiği şudur: Orduya özen gösterilmediği zaman, ona moral desteği verilmediği zaman, ordunun moralini bozan başka bir moral oluşur. Ordu kendine has bir özenle korunmalı, halkın ve yönetimin sevgisine sahip olmalıdır. İşte ordunun yüksek moral gücünün kaynağı buradadır. Orduya özenle bakmak gerekir. Zaferin ve başarının teminatı buradadır.”

Stalin orduya özenle eğildi ve bunu tüm Sovyet halkına öğretti. Kızıl ordu –ardından Sovyet ordusu- Sovyet halkının özenle büyütülmüş çocuğu oldu ve yenilmez hale geldi!

“İdeal olan, politikacı ve generalin tek bir kişilikte birleşmesidir. Uluslar arası politikayı zorunlu olarak bilen politikacı-strateji uzmanı, ülkenin içindeki durumu da açık bir şekilde gözünde canlandırmak ve dikkate almak zorundadır. Ekonomik imkanlarını, ülkenin içindeki politik koşulları ve halkın ruhunu bilmelidir.” (Clausewitz)

Stalin, Alman askeri tarihçisi ve kuramcısının bu tespitine tamamıyla denk düşüyordu.

Ülkenin savunmaya hazırlanması sırasında, Politbüro, Sovyet silahlı kuvvetleri üzerindeki parti etkisini güçlendirmek için bir dizi önemli karar aldı. Bunlardan bazıları şöyleydi: Komünist askerlerin partiye kabul edilmesi, Kızıl ordudaki genç komünistler arasında faaliyetlerde bulunulması, 4000 komünistin Kızıl orduda politik çalışma yapmak üzere görevlendirilmesi.

Bununla birlikte, 22 Haziran 1941’de Hitler Almanya’sı ülkemize kallesçe saldırdığında ve saldırmazlık paktını alçakça çiğnediğinde, Kızıl ordu, zorlu bir biçimde direnmesine rağmen, ilk önce geri çekilmek zorunda kaldı. 24 Haziranda Tahliye Konseyi kuruldu ve başına L. M. Kaganoviç getirildi. Temmuz-Ağustos 1941’de, savunma bakanlığının etkinliğinden tatmin olmayan Stalin, ülkenin tüm silahlı kuvvetlerinin yönetimini üzerine aldı. 10 Temmuzda, büyük Genel Karargah haline gelen Yüksek Komutanlık’ta yapılan değişiklikle, Stalin Timoşenko’nun yerine geçti. 19 Temmuzda Stalin savunma bakanı, 8 Ağustosta başkomutan oldu ...

Ekim ayında, korumalarının tanıklığına göre en zor günlerde, Stalin düzenli olarak Moskova sokaklarında kendini gösteriyordu: İnsanlar liderlerinin onlarla birlikte olduğunu görmeliydiler.

...

1941’de, tam da Hitler’in SSCB’ye saldırısından sonra, Bay Roosevelt ve Bay Churchill, ülkemize yardıma hazır olduklarını bildirdiler. Bununla birlikte bu ülkelerin askerleri, Sovyetler Birliği’nin kazanma şansı konusunda şüpheliydiler. **Amerikalılar üç ayda, Britanyalılar ise altı haftada Hitler’in SSCB’yi ezeceğini umuyorlardı.** Kimse onun uzun süre dayanabilme yeteneği olduğuna inanmıyordu.

Stalin’le Hopkins ^[5] arasında 30 Temmuzda gerçekleşen ilk görüşmeden sonra, batılı politikacıların düşünceleri değişti. Stalin, Kızıl ordunun uzun bir savaşa dayanabileceği ve büyük amaçları gerçekleştirebileceği fikrini müttefiklerin kafasına sokmayı başardı. Roosevelt’e doğrudan doğruya “Rus cephesinin hangi bölümünde olursa olsun tamamen Amerikan komutasındaki Amerikan birliklerinin görev yapmasını memnuniyetle karşılayacağını” ilettili. 3 Eylülde, Britanya başbakanı Churchill’e yazdığı mektupta, “hemen bu yıl (1941’de) Balkanlarda veya Fransa’da ikinci bir cephe açmayı” öneriyordu. 13 Temmuzda Churchill’e şöyle yazıyordu: “Bana öyle geliyor ki Büyük Britanya hiç tehlikeye girmeden Arhangelsk’e 25-30 tümenlik bir güç çıkarabilir yada onları, İran yoluyla, Rus birlikleriyle ortak bir askeri hareket yapmak üzere SSCB’nin güney bölgelerine nakledebilir...” Ama müttefikler, cevap vermekte acele etmediler.

28 Eylülde, Harriman ^[6] ve Beaverbrook ^[7] ile yapılan görüşmeler sırasında, Stalin, ikinci cephenin sözünü etmedi, ancak Britanyalılardan Ukrayna’da yardım etmelerini istedi. Lord Beaverbrook, Britanyalıların çıkarlarının Kafkasya’ya asker yollamada olduğunu anımsattığında, Stalin “Savaşın Kafkasya’da değil, Ukrayna’da” olduğunu hatırlattı. Uysal bir memur gibi değil, otoriter bir yönetici gibi davrandı. Yardım dilenmiyordu, tam tersine yardım edilmesini inatla ve sert bir şekilde emrediyordu, silah ve stratejik araç gerecin teslimatındaki en küçük azalma belirtisini dahi kabul etmiyordu. Ne ilginçtir ki, müttefiklerin o kadar övündükleri, **savaş sırasında SSCB’ye yapılan askeri yardım miktarı, onun savaş zamanındaki kendi öz kaynaklarına dayalı askeri üretiminin sadece % 3’ü kadardı.** Bununla birlikte bu yardımın, savaş sanayimizin henüz tam kapasite çalışmadığı savaşın en zor geçen ilk yıllarında, dikkate değer

şekilde daha yüksek olduğu bir gerçektir.

Kurmay heyeti, bu yada şu hareketi hazırlarken, genel karargah subaylarını birbiri ardına çağırıyor ve onlarla birkaç saat çalışıyordu. Bu sayede, cephe komutanlarıyla toplantı yaptığında, tamamen bilgilendirilmiş ve karar almaya hazır bir durumda oluyordu. Stalin insanlarla kişisel olarak ilişki kurmayı yeğliyordu. Bu da onun, sorunun özünü daha iyi kavramasını, işlerin yürütümünü denetlemesini ve düşüncelerini belli başlı uzmanlara kabul ettirmesini, ama aynı zamanda onlardan da bir şey öğrenmesini sağlıyordu. Neredeyse tüm kararlar, ortaklaşa yapılan tetkiklerden sonra, en yetkili ve sorumlu mevkilerdeki kişilerin katılımıyla alınmıştı.

6 Kasım 1942’de törenle yapılan toplantıda, Stalin şöyle diyordu:

“Kızıl ordu, Hitler Almanya’sına ve suç ortaklarına karşı savaşın tüm yükünü üzerinde taşımaktadır. **Başka hiçbir ülke ve başka hiçbir ordu, germano-faşist katillerden müteşekkil böyle bir vahşi sürüsüne direnemezdi...** Ve sadece direnmeyi değil yenmeyi de kastediyorum... Düşmanın, Kızıl ordunun indireceği yeni darbeleri tadacağı gün, uzak değildir. Ve o gün, biz de sokaklarımızda bayram edeceğiz!”

Stalin sürekli olarak, Sovyet devletinin, moral ve maneviyat bakımından –ki onlar olmadan zaferi kazanmak imkansızdı-, düşman üzerindeki üstünlüğünü vurguluyordu.

Moskova’da 1942 Ağustosunda yapılan görüşmelerden sonra, Churchill, Stalin’in kendisine “hoş olmayan birçok şey” söylediğini, özellikle de “Almanlarla savaşmaktan çok korktuğumuzu, Rusya’ya verilecek araç gereçler ve ikinci cephenin açılması konusunda verdiğimiz sözleri tutmadığımızı” söylediğini yazıyordu. Aynı zamanda Stalin, “Dostmuş gibi davrananlardansa, açıkça düşmanlığını ilan eden düşmanları tercih ederiz” dediğinde, muhatabının dürüstlüğünü beğendiğinin de anlaşılmasını sağlıyordu.

En sonunda SSCB, germano-faşist sürülerini, inanılmaz kayıplar ve yoksunluklar pahasına, tek başına ezmeye başladığında, Stalin bundan aldığı güçle, müttefiklerle anlaşarak onlara kendi şartlarını, dünyanın inşasında yeni bir mimari kurmayı, dikte edebildi. Sovyetler Birliği’nin Milletler Cemiyetinden atılmasının üzerinden dört yıl geçmeden, Roosevelt ve Churchill, gezegenin her yerine birlik gönderme gücüyle donatılmış dünya çapında yeni bir uluslararası örgütün kurulması için, SSCB’den destek arıyorlardı. Stalin, kusursuz bir şekilde ve hiç geri adım atmadan, Sovyet sınırlarının güvenliği için ısrar etti. Tahran Konferansında, Eden’a daha önce 1941 Aralıkta söylediklerini tekrar etti: “Ruslar, Baltık denizinde buz tutmayan limanlardan yoksunlar. Bu sebeptir ki, Ruslar için buz tutma tehlikesinden uzak Kömigsberg ve Memel limanları ve Doğu Prusya’nın buna karşılık gelen arazisi gereklidir. Üstelik tarihsel bakımdan, bu yerler hep slavdır.” Rusya’nın 1940’taki batı sınırlarının tanınması sorununu, Stalingrad ve Kursk zaferlerinden önce incelemeyi bile reddeden Churchill, “Bu üzerinde muhakkak çalışacağım ilginç bir öneri” diye cevap vermeye mecbur oldu.

24 Haziran 1945, Moskova'daki Kızıl Meydan'da Kızıl Ordu'nun zafer töreni, arkada Nazi ordu bayrakları yerde sürünüyor, önde atı üzerinde Mareşal Jukov görülmektedir.

Bugünkü aşağılık Rus politikacıları, o kadar zahmetle alınmış olan Kaliningrad'ı bırakmaya hazırlar. Daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, onu Almanya'nın tabağına koyup servis yapmaya hazırlar. Stalin tarafından kazanılmış bu Litvanya ve Klapeida (Memel) arazisini, üstelik de Litvanyalı resmi makamlar Rusya vatandaşlarının geçişi için küçük düşürücü sınırlamalar getirirken, kendilerine hiç mi hiç dert edinmiyorlar.

Burjuvazi, 1940 Nisanında İç İşleri Bakanlığı'na bağlı askerlerce Smolensk yakınlarında Katyn ormanında 10.000 Polonyalı subayın öldürüldüğü iddiasını ortaya atarak, hastalıklı bir inatla, ortak bilinçteki "Stalin zulmü" masalını doğrulamaya çalışıyor. 1993'te, ateşli bir anti-komünizmle gözü kör edilmiş olan Yeltsin rejimi, politik çıkar gereği, bu çarpıtmayı, bu devasa provokasyonu tanıdı. Bununla birlikte, Smolensk'in Kızıl ordu tarafından kurtarılmasından önce, Almanlar tarafından Katyn ormanına gönderilen uluslararası komisyonun uzmanları, cesetlerdeki kurşunların, Alman GEZO marka, D serisi 7,65 kalibrelik kurşunlar olduğunu tespit ettiler. 8 Mayıs 1943'te, yalan müptelası Goebbels bile günlüğüne "Maalesef, Katyn'deki toplu mezarlarda Alman kurşunları bulundu... Düşman bunu öğrenirse, Katyn'le ilgili her şeyi inkar etmek gerekecek..." diye yazıyordu. Polonya göçmenleri ve Sikorsky'nin "sürgünde hükümeti" ise özellikle diğer hikaye üzerinde ısrar ettiler. Stalin hiç geri adım atmadan şunu ifade etmiştir: "Polonya'yı göçmen hükümetinden kurtaracağız." Stalin "Sovyet Ukrayna, Sovyet Beyaz Rusya ve Sovyet Litvanya çıkarları için, Sovyet hükümeti üzerinde ondan toprak koparmak için kurulan baskıyı" kesin olarak reddetmiştir. Roosevelt ise, özel bir görüşme sırasında, seçmenlerinin önemli bir kısmının Baltık ve Polonya kökenli olduğunu ve "kişisel olarak Rusya-Polonya sınırının batya doğru değiştirilmesi konusunda hem fikir olmakla beraber, mevcut durumda böyle bir anlaşmayı kamuya açık bir biçimde destekleyemeyeceğini" söylemiştir.

Harriman'ın anılarına göre, Roosevelt, Stalin'e Estonya, Litvanya ve Letonya'ya kendi kaderlerini tayin hakkı tanımak gerekmez mi, şeklinde bir soru sormuştur. Stalin buna, geçmişte, Birleşik Devletler ve Büyük Britanya çarlık Rusya'sının müttefikiyken ve Baltık halkları hiçbir otonomiye sahip değilken, hiç kimsenin bunu

kamuoyu sorunu haline getirmedigini söyleyerek cevap verdi. Stalin, Roosevelt'e, Baltık cumhuriyetlerinin Sovyet anayasası çerçevesinde kendi istemlerini dile getirmek için bir çok imkanlarının olacağına dair güvence verdi, ama istemlerinin böyle bir dile getirilişi üzerinde uluslararası bir denetim kurulması fikrini şiddetle reddetti.

Harriman, yeni uluslar arası örgütün, Birleşmiş Milletler'in kurulması için Stalin'in desteğini kazanmaya ihtiyacı olan Roosevelt'in "ılımlılığı"ndan bahsetmiştir. Stalin Roosevelt'e B.M. hakkında bir çok soru yöneltmişti, ama aslında bu öneriyi destekliyordu. Bütün bunlar, uluslararası güç ilişkilerinin gözle görülür bir şekilde SSCB yararına değiştiğinin gösteriyordu.

Stalin bu küçük ortaklıkta, açıkça, gayri resmi lider koltuğunu işgal ediyordu. Stalin, savaştan bir gücün lideri olduğu için, baş komutan sıfatıyla katılması gereken bir konferansta bulunuyordu. Bu sebeple katılımcılara Çin ve Fransa'nın eklenmesine yönelik her türlü girişime karşı çıkmıştı. Sonuç olarak Roosevelt ve Churchill, Stalin'in, kendilerinin 1944'deki askeri seferlerinin önceliği hakkındaki ısrarlı taleplerini kabul ettiler. Onun, "Overlord" hareketinin ve sefere çıkacak birliklerin komutasını belirleme isteklerini kabul ettiler. Tahran konferansının 60. yıl dönümünde bunu hatırlatmakta fayda var.

Yatla Konferansı, 4 ve 11 Şubat 1945 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Konferans boyunca müttefiklerin, Sovyetlerin etki alanının genişlemesini bir şekilde engelleme yönündeki ayak diremeleri boşa çıkarıldı. Her ne kadar Polonya ve Yugoslavya ile ilgili kararlarda, bu ülkelerin hükümetlerine batıya yakın güçlerin temsilcilerinin de katılımının zorunluluğu belirtilse de, sonuç olarak bunların komünist ve sol temelleri ile, bu ülkelerin devletlerinin ve savaş sonrası politikalarının bu temellere uyan yapısı tanınıyordu.

Yalta'da imzalanan gizli bir anlaşmayla, SSCB, Almanya'nın teslim olmasından 2 ila 3 ay sonra, Japonya'ya karşı diğer iki müttefikiyle birlikte savaşa girme yükümlülüğü altına giriyordu. Bunun karşılığında, Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı tanınacak, Sahalin'in güney kısmı, çevredeki adalar ve Kuril Adaları ile birlikte SSCB'ye geri verilecekti. Port Arthur'un SSCB tarafından kiralanması, Dalni (Dairen) limanındaki tercihli haklar, aynı şekilde Sovyetler Birliği'nin Mançurya'nın güneyi ve Çin'in doğusunda bulunan demiryolları üzerindeki hakları devam ettirildi.

B.M. anlaşması taslağının gözden geçirilmesi sırasında, Stalin, Sovyet cumhuriyetlerinin B.M.'ye alınması sorununu yeniden gündeme getirdi. Başlangıçta sadece Ukrayna, beyaz Rusya ve Litvanya söz konusuydu. SSCB için önemli olan, B.M.'nin üç büyük gücün ortak çalışma aracı haline gelmesiydi. Ülkemizin bin yıllık tarihi boyunca, ilk defa Yalta sistemi, neredeyse yürürlükte olduğu tüm süre boyunca, ülkemize güvenli bir batı sınırı sağlamıştır. Orta Avrupa'daki güçlü Sovyet birlikleri, potansiyel (muhtemel) saldırıya karşı engel oluşturuyorlardı. Uzak doğuda da güvenli sınırların çizilmesi için gerekli koşullar sağlanmıştı. Sovyet filosu, güney doğu Avrupa ülkelerinin limanlarında üs edinme imkanına sahip olmuştu. SSCB'nin güvenliği, sağlam bir şekilde ve uzun zaman için güvence altına alınmıştı.

Bir buçuk yıl sonraki Potsdam Konferansında durum değişmişti. Bununla birlikte Stalin'in otoritesi olağanüstü bir biçimde büyümüşü. Örneğin, Büyük Britanya Kralı VI. George'u, Churchill'in isteğine rağmen, kabul etmeyi reddetmekte sakınca görmüyordu. Stalin, önceden yüklenilmesi kararlaştırılan taahhütleri, SSCB lehine anlaşmalara dönüştürebilmişti.

Muzaffer Sovyet ordusu, savaştan, moral bakımından güçlenmiş, örgütlenmesi sağlamlaşmış ve askeri bakımdan yenilmez bir şekilde çıktı. SBKP(b)'nin doğru politikası ve Stalin'in kararlı ve becerikli yönetimi, halkın ve ordunun birliğini sağlıyordu. Sovyet toplumunun moral ve politik (birliği) bütünlüğü, zaferde belirleyici bir rol oynamıştır.

Ülke yaralarını çabucak, şaşırtıcı kısalıktaki bir zaman diliminde sarmıştır. Ama bu yaralar çok ağırdı. Hitler'ciler, 1.710 şehir ve kasabayı yıkıp yağmalamıştı. 70.000 köy ve komu yakmışlardı. Yaklaşık 32.000 işyerini (işletmeyi) yok etmiş, 65.000 kilometre uzunluğunda demiryolunu yıkmış, 98.000 kolhozu, 5.000 sovhozu ve makine ve traktör istasyonlarını talan etmişlerdi. On binlerce hastane, okul, teknik enstitü ve kütüphaneyi yıkmış, yüzlerce müzeyi içlerindeki muhteşem sanat ve kültür hazinelerini çalarak yağmalamışlardı.

Savaşta en büyük kaybımız, 27 milyon yurttaşımızın ölümüydü. Özellikle de çocuk ve gençlerle kadın ve erkeklerimizin ölümü. İnsanlarımızın büyük çoğunluğu Hitler'in toplama kamplarında ve işgal altındaki topraklarda yok edilmişti. SSCB'nin asker kaybı ise, Alman faşistlerininkiyle karşılaştırılabilir miktardaydı: 8.640.500'e karşı 8.668.400 kişi.

Parti, savaş alanında onarılmaz gibi görünen kayıplar verdi. Stalin bunu 1946'da şöyle açıklıyordu: "Savaşın sadece ilk altı ayında 500.000, tüm savaş boyunca üç milyondan fazla komünist cepheerde can verdi. Bunlar, sosyalizm ve halkın mutluluğu için savaşan, içleri özveri dolu ve hiçbir karşılık beklemeyen savaşçılardı, saf ve cömertler ve aramızda en iyi onlardı. Şimdi aramızda yoklar... Hayatta olsalardı, şimdi mevcut bir çok güçlük, çoktan aşılmış olurdu."

Ama burada tarihten çıkarılan asıl önemli ders, yeni ve genç bir toplumsal yapının emperyalizmin vurucu gücünü yenmiş olmasıdır. Sahte tarihçiler, sermayenin dalkavuk uşakları, bu gerçeği gizlemek ve saptırmak için boşuna çabalyorlar. Zafer aynı anda askeri, politik ve ideolojik bir zaferdi.

İkinci dünya savaşının sonunda, Birleşik Devletler, Japon şehirleri Hiroşima ve Nagazaki'ye karşı atom bombası kullandı. Bu, onların anti-Hitlerci koalisyondaki diğer müttefikleri olan SSCB'ye karşı nükleer şantajlarının başlangıcıydı. Askeri açıdan mutlak bir biçimde anlamsız olan Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atılması, Sovyetler Birliği'ne karşı yapılan açık bir uyarıydı: Bundan böyle, Amerika iradesini tüm dünyaya zorla kabul ettirecektir. Böylece "Soğuk savaş" başlamıştır.

Churchill'in Fulton'daki konuşmasından sonra, uluslararası durumun kötüleşmesini önlemek için Sovyet yönetiminin başlattığı girişimler başarılı olmadı. Ulusal güvenlik konseyinin 8 Ağustos 1948 tarihli ve 20/1 sayılı emrine göre "Birleşik Devletlerin Rusya konusundaki amaçları... özünde şuna indirgenir: a) Moskova'nın gücünü ve etkisini en aza indirmek; b) Rusya'da iktidarda bulunan hükümet tarafından izlenen dış politikanın teori ve pratiğini kökünden değiştirmek."

SSCB buna gerektiği gibi karşılık verdi. Füze teknolojisinde ve atom enerjisi üzerine yapılan araştırmaların sonucunda, J. V. Stalin hala hayattayken atom ablukasını kırdı ve ülkemizi uzay ve atom çağına taşıdı. Stalin, aynı zamanda, ülkede tepkime motorlu havacılığın (jetlerin) gelişmesi için de çok gayret sarf etti. 1946'da kurulmasından bahsettiği yeni bilim ve sanayi enstitüleri, her şeyden önce ülkenin savunmasına yapacakları potansiyel katkı için

kuruldular. Hava üsleri kuruldu ve bunlardan her biri kendi uçak modellerini geliştirdiler. Bu modeller, başta Mig-15'ler olmak üzere, 1947'de ortaya çıktılar. Birleşik Devletler, ilk önce 1 Eylül 1948'de kabul edilen ve SSCB'ye karşı savaşın 1 Nisan 1949'dan önce başlamasını öngören "Fleetwood" planından, ardından da 1 Ocak 1950'den itibaren 100 Sovyet şehrine karşı 300 atom bombasının kullanılmasıyla başlatılacak askeri eylemleri öngören "Trojan" planından, bu sebeptedir ki vazgeçti.

Mücadele cephesi, Kore'nin bölünmesinin işin içine girdiği ve Çin devriminin başarıya ulaştığı Uzak Doğuya kaymıştı. Kore yarım adasındaki askeri çatışmalar, 25 Haziran 1950'de başlamıştı. Bugün Irak, B.M.'nin onayı alınmadan yapılan bir haydut saldırısına uğramıştır. O dönemde ise, Birleşik Devletler, Birleşmiş Milletler'den Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni saldırgan ilan eden bir karar çıkarmayı başarmış ve Kore'ye Amerikalı general MacArthur komutasında birlikler göndermişti. General, 1 Ekimde mareşal Kim İl Sung'dan kayıtsız şartsız teslim olmasını istemiş, 23 Ekimde Pyongyang'ı ele geçirmişti.

Ama tam da burada, bugün bizde eksik olan sosyalist kardeşlik dayanışması ve proletarya enternasyonalizmi kendini gösterdi. 15 Ekim 1950'de Stalin, elçi Shtykov'a şifreli bir mesaj gönderdi:

"Pyongyang... yoldaş Kim İl Sung'a iletmek üzere.

Tereddütlerden ve bir dizi geçici karardan sonra, Çinli yoldaşlar nihayet Kore'ye askeri birliklerle yardım etmeye karar verdiler. Kore için yararlı ve belirleyici olan bu kararın sonunda alınmış olmasından memnunum. Size başarılar diliyorum. Phin Si." ("Phin Si" batı rüzgarı anlamına gelmektedir)

25 Kasımda, Kuzey Kore ve Çin zırhlı birlikleri, saldırıya geçtiler ve düşmanı güneye doğru sürmeye başladılar.

B.M. kalkanındaki Amerikan birliklerinin bozguna uğraması, tüm "uygar" dünyayı şaşkına çevirdi. 30 Kasımda, başkan Truman, Çin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti birliklerine karşı atom bombası kullanmaya hazır olduğunu açıkladı, ama kendi müttefiklerinin şiddetli muhalefetiyle karşılaştı. Yerinden ilk fırlayanlar, Britanyalılar oldu. Başbakan Attlee, derhal Washington'a gitti ve orada, bu gidişin intihar yürüyüşü olduğunu söyledi.

Ama şahinler sakinleşmediler. 7 Şubat 1951'de, MacArthur, Çan Kay-Şek'in ordularını yardıma çağırdı ve **Asya'da komünizme karşı savaşın başladığını** ilan etti. 24 Martta, atom bombası kullanmak için yetki istedi, ama tüm elde edebildiği, B.M. Birlikleri Yüksek Komutanlığı görevinden alınmaktı. Sosyalist blok ise kaynak eksikliğinden etkilendi ve düşmanlıklar 38. paralelde dengelendi.

10 Temmuz 1951'de iki yıl süren görüşmeler başladı. Atom silahı kullanmaya cesaret edemeyen Amerikalılar, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti topraklarına yoğun bombardıman akınları düzenleyerek, ağırlığı kendi taraflarına çekmeye çalıştılar, ama Sovyet hava kuvvetlerinden gelen kararlı bir direnişle karşılaşarak yeni uçaklarından birkaç yüzünü kaybettiler.

Kruşçev'in 20. Kongre'de ilan ettiği barış içinde birlikte yaşama masasına karşı, burada Stalin'e başvurmak gereklidir. 2 Nisan 1952'de, Amerikan yerel gazetelerinin yazarlarından oluşan bir grup gazetecinin kendisiyle yaptığı röportajda, Jozef Visariyonoviç

Stalin şunları söylüyordu:

“Komünizm ve kapitalizmin barış içinde birlikte yaşaması, birlikte ortak hareket etmek için karşılıklı bir istek varsa, üstlenilen taahhütleri yerine getirmeye hazır olduğunda, eşitlik ilkesine saygı gösterildiğinde ve başkalarının iç işlerine karışılmadığında mümkündür.”

17 Ağustos 1952’de, Çin Halk Cumhuriyeti’nden gelen bir heyetle yaptığı bir dizi görüşmede, Stalin durum değerlendirmesi yapıyordu:

“Amerika, büyük bir savaşı yürütmeye yetenekli değildir. Tüm gücü hava akınlarında, atom bombasındadır... Amerikalılar tüccardır. Almanlar Fransa’yı yirmi günde işgal ettiler. Amerikalılar küçük Kore’nin bir ucuna iki yılda gelemediler. Bu ne demektir? **Savaş atom bombasıyla kazanılmaz.**”

Bugün, Stalin’in yetenekli bir diyalektikçi olduğunu anlıyoruz. Zor bir durumun tüm özelliklerinden yararlanmayı biliyordu ve savaş sonrasında, Sovyetler Birliği için büyük bir güce yakışan konumunu ve güvenliğini garantileyen, uzun süreli bir barışın temellerini atmayı başarmıştı. **Kapitalist kuşatmayı kırmış, sosyalizmin dünya sistemi olarak gelişimini başlatmıştı.**

Büyük Marksist kuramcı ve uygulamacı J. V. Stalin, 29 Temmuz 1953’te Kore’de, yarım adanın bugüne kadar süregelen barışının temeli olan silah bırakışmanın imzalanmasına kadar yaşayabildi [\[8\]](#). Bunun üzerinden yarım yüzyıl geçti. Dünya değişti. Emperyalizm, büyük ölçüde öç almayı başardı ve şimdi de sermayenin tüm gezegende mutlak egemenliğini sağlamaya çalışıyor.

Dünyanın jandarması, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’ni “şer eksenine” dahil ülkeler arasına kaydetti ve onu bir dahaki hedefleri arasında gösteriyor. Yarım yüzyıl önceki durumdan farklı olarak, sosyalizmin bu adası, birleşmiş uluslararası sermayeye neredeyse tek başına karşı koyuyor. Cesur Kore halkıyla olan proleter sınıf dayanışmamızı ispatlamak zorunda olduğumuza inanıyorum. Çünkü bugün, Kore, zincirinden boşanmış saldırgan etkili askeri direnç gösterebilecek tek devlettir.

Ortadoğu’daki durum biraz daha farklıdır. Olayların gelişimi, emperyalizmi ulusal ve dini etkenleri ön plana almaya ve saldırısını kamu oyuna “demokratik” ve Hıristiyan Batı’nın, totaliter Müslüman köktendinciliğine karşı savaşı olarak “tanıtmaya” zorluyor. Ama burjuvazinin çeşitli katmanları arasındaki karşıtlıklar –somut durumda Anglo-amerikan ve Müslüman burjuvazisinin çatışması- ne olursa olsun, en fazla zararı daima proletarya görür, yaşlılar ve çocuklar görür.

Rusya devlet başkanının açıklaması, tıpkı Birleşik Devletler’le anlaşamayan diğer kapitalist liderlerin açıklamaları gibi, görünüşte sert fakat içerik olarak boştu ve Irak’ın işgalini engelleyemedi. Saldırımı ister desteklesin ister protesto etsin, tüm bu liderler, avın paylaşılması sırasında kendi payını kaptırmaktan korkan sırtlanlara benziyorlar. Çağrıda bulunarak, davetlerle bulunarak, yatıştırılmaya çalışarak, aynen 1938’de olduğu gibi, saldırganı alt etmek imkansızdır. O sadece kuvvetten anlar.

“Sermaye, tüm ülkelerin kapitalistlerinin birliğinin emekçilere karşı savunulmasını, toplumun, halkın ve diğerlerinin çıkarlarının savunulmasından daha yüksekte tutar.”

Lenin'in bu basit düşüncesini, kitlelere her yoldan yaymak gerekir. Savaşı, sadece etkin mücadele yöntemleri, tüm dünya halklarının geniş ve örgütlü eylemleri durdurabilir, hem onun hem de emperyalizmin işini bitirebilir.

Kapitalizmin eşitsiz gelişimi, tıpkı 85 yıl önce olduğu gibi, cephesinin bir yada birkaç ülkede parçalanabileceğini göstermektedir. Kelimenin gerçek anlamıyla kopma, bir güney Amerika ülkesinde gerçekleşebilir. Rusya ve SSCB'de olanlar için, kapitalizmin restorasyonunun kesintiye uğramasından söz etmek daha doğru olur.

Beyaz Rusya'da, sosyalizmin parçalarını sosyal alanda ve tarımda muhafaza eden bir devlet kapitalizmi hakimdir. Başkan Lukaşenko'nun, büyük Rus sermayesi karşısında geri adım atmasına rağmen, Beyaz Rusya'da toplumun kapitalistleştirilmesi ve devlet işletmelerinin özelleştirilmesi, güçlükle ilerlemektedir. Bu da, emperyalizmin Rusya ve Beyaz Rusya arasında kurulacak hakkaniyetli bir birliğe ve hepsinden öte Beyaz Rus cumhuriyetinin yöneticilerine kudurmuşçasına saldırmasını açıklamaktadır. Emekçilerin toplumsal hafızası son derece tazedir ve onlar, enerjileri ve yaptıkları baskı ile, tam da bu dar alanda sosyalizme ve bağımsızlığa dönüşü daha muhtemel kılıyorlar. Komünist partiler ve işçi partileri, bu iki kardeş cumhuriyetin proletaryasıyla olan sınıf dayanışmalarını ifade etselerdi, minnettar kalacaktık.

Rusya'da, Forbes dergisinin bir haberi, büyük yankı yaptı. Bu haberde yayınlanan milyarderler listesinde, **devlet bütçesinin yarısına eşit sermayeleriyle üç ulusal kodaman da yer alıyordu.** Halbuki üç yıl önce yayınlanan listede hiç birinin ismi geçmiyordu. Bu sayıyla Rusya İngiltere, Fransa ve Suudi Arabistan'ı geride bırakmaktadır ve önüne sadece Birleşik Devletler, Japonya ve Almanya geçebilmektedir.

Bu 5 Mayıs, Karl Marx'ın doğumunun 185. yıl dönümü olacak. Onun "Zenginliklerin bir kupta birikmesi, aynı zamanda yoksulluğun, emeğin sıkıntılarının, köleliğin, cehaletin, duyarsızlaşmanın ve ahlaki çöküntünün diğer kupta birikmesidir. Sermayeyi bu üretir." Şeklindeki çıkarımı belki de Rusya'ya uygulanabilir. Bir örgüt içinde birleşebilirsek, güçlü bir sol cephe kurabilirsek ve aynı zamanda oportünizme karşı sarsılmaz mücadelemizi devam ettirirsek bir şansımız olabilir.

...

Bu ve diğer sorulara, her parti, mevcut politik durumu değerlendirerek kendi cevap vermek zorundadır. Daha önce olduğu gibi şimdi de, uluslar arası komünist hareketin ve işçi hareketinin esas görevinin sağlam bir ideolojik ve politik temelde örgütsel birliği sağlamak, buna uygun olarak yeni bir Komintern kurmak ve ekonomik bağımsızlık ve otonomi sorunlarını çözmek olduğunu düşünüyoruz. Dünyanın tüm anti-emperyalist güçlerini birleştirmeyi sadece bu yolla isteyebiliriz. Bugünkü derin krizde, en büyük tehlike parçalanmada ve en büyük gücümüz birlik olmakta yatmaktadır.

Moskova, 25 Mart 2003

[1] Fyodor Fyodoroviç Raskolnikov, (1892-1939) 1910 yılında Bolşevik Parti'ye girdi. Ekim devrimine katıldı. Ağustos 1918'de Volga'da filo komutanlığı yaptı ve Kazan'ı Beyaz muhafızlardan geri aldı. 1919'da Volga-Hazar Donanması komutanı oldu ve Beyazları püskürttü. 1920'de İngilizleri Baltık denizinde yendi. Sonra Komünist Enternasyonal'in yönetim organlarında ve çeşitli büyükelçilik görevlerinde bulundu. Görevinden alınıp Moskova'ya çağırılınca (1938) Fransa'ya sığındı.

[2] Feliks Edmundoviç Cerjinski, (1877-1926) Polonya aslıydı. 1900'de, Polonya Sosyal Demokrat Partisi ile birleşecek olan Litvanya Sosyal Demokrat Partisi'ne katıldı. Bir çok kez tutuklandı ve hapis yattı. 1917'de Moskova hapisanesinden tahliye edildikten sonra Bolşevik Parti merkez Komitesi'ne girdi. Ekim devrimi'nde ayaklanmayı yönetenlerden biri de oydu. Aralık 1917'de ÇEKA'yı düzenlemekle görevlendirildi. Bu örgütün yerini alan GPU'nun da 1922-1926 arasında başkanlığını yürüttü. Gürcistan'daki Bolşeviklerle Stalin'in arası açıldığında, Stalin'i destekledi. Ayrıca 1924-1926 arası Ekonomi Yüksek Konseyi başkanlığı da yaptı.

[3] Andrei Andreyeviç Vlassov, 1941 yılında Sovyet ordusunun en genç komutanıyken, 1942 yılında Naziler tarafından yakalandıktan sonra onların hizmetine giren ve esir kamplarından topladığı Ruslarla Sovyet ordusuna karşı yem olarak kullanılacak birliklerden oluşan "Rusya Kurtuluş Ordusu" denen Nazi yardımcı ordusunu oluşturan vatan haini asker. Kendi halklarının katliamı için harekete geçen bu birlikler Sovyet ordusuna karşı giriştikleri muharebelere düşük moral durumları yüzünden tam bir hezime uğradılar. Vlassov ve "Rusya Kurtuluş Ordusu"nun diğer liderleri yakalanarak 3 Ağustos 1945'de Moskova yargılanıp asıldılar.

[4] SSCB, İkinci Dünya Savaşı başlamadan çok önce Hitler'e karşı İngiltere ve Fransa ile anlaşmak istemiş ancak, bu devletler Almanya'yı doğuya ve dolayısıyla SSCB'ye saldırtma planlarından vazgeçmeyerek anlaşma tekliflerine kulaklarını tıkamışlardır. Bu konuda Türkiye'nin tutumunu da kapsayan ayrıntılı bilgi için Bkz. Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi cilt 4.

[5] Harry Lloyd Hopkins, (1890-1946) Amerikalı siyasetçi ve devlet adamı. Roosevelt'in önemli dostlarından ve "New Deal"ın öncülerindendi.

[6] William Averell Harriman, (1891-1968) Amerikalı maliyeci ve siyaset adamı. Demiryolu sanayicisiydi. Roosevelt'in danışmanıydı. 1943-1945 arası Moskova büyükelçiliği de yaptı.

[7] William Maxwell Aitken –Beaverbrook Lordu (1879-1964), İngiliz siyasetçi, iş adamı ve basın kralı. 1918'de yeni kurulan istihbarat bakanlığı'nın başına getirildi. Ertesi yıl lord unvanını aldı. 1940'ta Havacılık Bakanı oldu. 1941'de Moskova Konferansı'na katılan İngiliz Heyetine başkanlık etti.

[8] Stalin, 5 Mart 1953'te öldü.

Stalin Arşivi çeviri birimi tarafından Türkçeleştirilmiştir.

Stalin Arşivi